

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 151/21

Λουξεμβούργο, 2 Σεπτεμβρίου 2021

Απόφαση στην υπόθεση C-928/19
EPSU κατά Επιτροπής

Αίτηση αναιρέσεως EPSU: Η Επιτροπή δεν υποχρεούται να ικανοποιήσει το αίτημα των κοινωνικών εταίρων για την εφαρμογή, στο επίπεδο της Ένωσης, της συμφωνίας που συνήψαν

Το Δικαστήριο επικυρώνει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως προκειμένου να αποφασίσει για τη σκοπιμότητα υποβολής στο Συμβούλιο πρότασης περί τέτοιας εφαρμογής δυνάμει του άρθρου 155, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ

Τον Απρίλιο του 2015, η Επιτροπή προέβη σε διαβούλευση σχετικά με την ενδεχόμενη επέκταση του πεδίου εφαρμογής διαφόρων οδηγιών για την ενημέρωση των εργαζομένων και τη διαβούλευση με αυτούς¹ στους υπαλλήλους και τους εργαζομένους των κεντρικών διοικήσεων των κρατών μελών. Μερικούς μήνες αργότερα, στο πλαίσιο της διαβουλεύσεως αυτής, δύο κοινωνικοί εταίροι, η Αντιπροσωπεία Συνδικάτων της Εθνικής και Ευρωπαϊκής Διοίκησης (TUNED) και η Ένωση Εργοδοτών της Ευρωπαϊκής Διοίκησης (EUPAE), συνήψαν συμφωνία περί θεσπίσεως γενικού πλαισίου για την ενημέρωση και τη διαβούλευση των υπαλλήλων και των λοιπών εργαζομένων των εθνικών αυτών διοικήσεων. Τα μέρη που μετείχαν στη συμφωνία ζήτησαν εν συνεχεία από την Επιτροπή να υποβάλει στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρόταση αποφάσεως για τη θέση σε εφαρμογή της συμφωνίας αυτής στο επίπεδο της Ένωσης βάσει του άρθρου 155, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ². Με απόφαση της 5ης Μαρτίου 2018 η Επιτροπή απέρριψε την αίτησή τους (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Τον Μάιο του 2018, η European Public Service Unions (EPSU), ένωση των ευρωπαϊκών συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζομένων των δημοσίων υπηρεσιών η οποία συνέβαλε στην ίδρυση της TUNED, προσέβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ζητώντας την ακύρωσή της. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή³, κρίνοντας ότι το άρθρο 155, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ δεν υποχρεώνει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να δώσουν συνέχεια σε από κοινού αίτηση των υπογραφόντων μερών μιας συμφωνίας για την εφαρμογή της συμφωνίας αυτής στο επίπεδο της Ένωσης. Το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι η επίδικη απόφαση έπρεπε να αποτελέσει αντικείμενο περιορισμένου ελέγχου, έκρινε ότι αυτή πληρούσε την προβλεπόμενη στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολογήσεως και ότι η αμφισβητούμενη αιτιολογία της απόφασης αυτής ήταν βάσιμη.

Επιληφθέν αιτήσεως αναιρέσεως την οποία άσκησε η EPSU, το τμήμα μείζονος συνθέσεως του Δικαστηρίου επικυρώνει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, υπενθυμίζοντας το περιθώριο

¹ Οδηγία 98/59/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (ΕΕ 1998, L 225, σ. 16), οδηγία 2001/23/ΕΚ του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 2001, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων (ΕΕ 2001, L 82, σ. 16), και οδηγία 2002/14/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2002, περί θεσπίσεως γενικού πλαισίου ενημερώσεως και διαβουλεύσεως των εργαζομένων - Κοινή δήλωση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής για την εκπροσώπηση των εργαζομένων (ΕΕ 2002, L 80, σ. 29).

² Από την εν λόγω διάταξη προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι οι συμφωνίες που συνάπτονται σε επίπεδο της Ένωσης εφαρμόζονται είτε σύμφωνα με τις διαδικασίες και πρακτικές των ενδιαφερομένων κοινωνικών εταίρων και κρατών μελών, είτε σε τομείς που εμπίπτουν στο άρθρο 153 (ήτοι τομείς που εμπίπτουν στην κοινωνική πολιτική), όταν το ζητούν από κοινού τα υπογράφοντα μέρη, με απόφαση του Συμβουλίου που λαμβάνεται μετά από πρόταση της Επιτροπής.

³ Απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2019, EPSU και Goudriaan κατά Επιτροπής (T-310/18).

εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται στην Επιτροπή στον εν λόγω τομέα και τον περιορισμένο δικαστικό έλεγχο στον οποίο υποκείνται τέτοιες αποφάσεις.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Όσον αφορά, καταρχάς, τη γραμματική ερμηνεία του άρθρου 155, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η διάταξη αυτή δεν περιέχει ένδειξη σχετικά με ενδεχόμενη υποχρέωση της Επιτροπής να υποβάλει πρόταση αποφάσεως στο Συμβούλιο. Επομένως, οι επιτακτικές διατυπώσεις που χρησιμοποιούνται σε διάφορες γλωσσικές αποδόσεις σκοπούν απλώς και μόνον να εκφράσουν τον αποκλειστικό χαρακτήρα των δύο εναλλακτικών διαδικασιών που προβλέπονται στην εν λόγω διάταξη, εκ των οποίων η μία αποτελεί ειδική διαδικασία η οποία οδηγεί στην έκδοση πράξεως της Ένωσης.

Εν συνεχεία, όσον αφορά τη συστηματική και τελολογική ερμηνεία της διατάξεως, το Δικαστήριο αναλύει τη διάταξη αυτή στο πλαίσιο των εξουσιών που απονέμουν στην Επιτροπή οι Συνθήκες και, ιδίως, το άρθρο 17 ΣΕΕ, η παράγραφος 1 του οποίου αναθέτει στο θεσμικό αυτό όργανο την αποστολή της προαγωγής του γενικού συμφέροντος της Ένωσης, ενώ η παράγραφος 2 αναγνωρίζει στο εν λόγω θεσμικό όργανο τη γενική εξουσία νομοθετικής πρωτοβουλίας. Το Δικαστήριο συνάγει εκ των ανωτέρω το συμπέρασμα ότι το άρθρο 155, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ απονέμει στην Επιτροπή ειδική αρμοδιότητα, η οποία εντάσσεται στο πλαίσιο της αποστολής που της έχει ανατεθεί από το άρθρο 17, παράγραφος 1, ΣΕΕ, και η οποία συνίσταται στην εκτίμηση της σκοπιμότητας υποβολής προτάσεως στο Συμβούλιο βάσει συμφωνίας συναφθείσας μεταξύ κοινωνικών εταίρων για την εφαρμογή της συμφωνίας στο επίπεδο της Ένωσης. Διαφορετική ερμηνεία θα είχε ως συνέπεια να υπερισχύουν της αποστολής της προαγωγής του γενικού συμφέροντος της Ένωσης, η οποία ανατίθεται στην Επιτροπή, μόνον τα συμφέροντα των κοινωνικών εταίρων που υπέγραψαν συμφωνία. Δεν αναιρεί το συμπέρασμα αυτό η αυτονομία των κοινωνικών εταίρων, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 152, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και η οποία πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο του κοινωνικού διαλόγου που έχει αναχθεί σε σκοπό της Ένωσης από το άρθρο 151, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Η ύπαρξη της αυτονομίας αυτής, η οποία χαρακτηρίζει το στάδιο της διαπραγματεύσεως ενδεχόμενης συμφωνίας μεταξύ κοινωνικών εταίρων, δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή οφείλει να υποβάλει αυτομάτως στο Συμβούλιο πρόταση αποφάσεως για την εφαρμογή, στο επίπεδο της Ένωσης, τέτοιας συμφωνίας όταν το ζητήσουν από κοινού οι εν λόγω εταίροι, διότι τούτο θα ισοδυναμούσε με αναγνώριση στους κοινωνικούς εταίρους ίδιας εξουσίας πρωτοβουλίας, η οποία δεν τους έχει ανατεθεί.

Το Δικαστήριο επισημαίνει, εξάλλου, ότι το ζήτημα του νομοθετικού χαρακτήρα των νομικών πράξεων που εκδίδονται βάσει του άρθρου 155, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το οποίο εγείρει η EPSU, είναι διακριτό από το ζήτημα της εξουσίας που διαθέτει η Επιτροπή να αποφασίζει για τη σκοπιμότητα υποβολής στο Συμβούλιο προτάσεως βάσει της εν λόγω διατάξεως και ότι η έκταση της εξουσίας αυτής της Επιτροπής είναι η ίδια είτε η πράξη έχει νομοθετικό χαρακτήρα είτε όχι.

Εξάλλου, όσον αφορά την προβληματική του βαθμού του δικαστικού ελέγχου της επίδικης αποφάσεως, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά την απόφαση για τη σκοπιμότητα υποβολής στο Συμβούλιο προτάσεως δυνάμει του άρθρου 155, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Δεδομένων των περίπλοκων εκτιμήσεων στις οποίες πρέπει να προβεί συναφώς η Επιτροπή, ο δικαστικός έλεγχος αυτού του είδους των αποφάσεων είναι περιορισμένος. Ο περιορισμός αυτός επιβάλλεται ιδίως όταν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης υποχρεούνται, όπως εν προκειμένω, να συμβιβάζουν διιστάμενα, ενδεχομένως, συμφέροντα και να λάβουν αποφάσεις βάσει πολιτικών επιλογών, λαμβάνοντας υπόψη εκτιμήσεις πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής φύσεως.

Τέλος, η αναιρεσείουσα προέβαλε προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, εκτιμώντας ότι η Επιτροπή είχε αποκλίνει από τις προγενέστερες, δημοσιευμένες από την Επιτροπή, ανακοινώσεις στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής. Συναφώς, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, ασφαλώς, το θεσμικό όργανο, θεσπίζοντας κανόνες συμπεριφοράς και αναγγέλλοντας με τη δημοσίευσή τους ότι, στο εξής, θα τους εφαρμόζει στις περιπτώσεις τις οποίες οι κανόνες αυτοί αφορούν, αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει. Εντούτοις, ελλείψει ρητής και αδιαμφισβήτητης δεσμεύσεως εκ μέρους της Επιτροπής, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η

Επιτροπή είχε, εν προκειμένω, αυτοπεριοριστεί κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς της που προβλέπεται από διάταξη του πρωτογενούς δικαίου, δεσμευόμενη να εξετάζει αποκλειστικώς ορισμένες συγκεκριμένες εκτιμήσεις πριν υποβάλει την πρότασή της, μετατρέποντας με τον τρόπο αυτό τη διακριτική αυτή ευχέρεια σε δέσμια αρμοδιότητα υπό τη συνδρομή ορισμένων προϋποθέσεων.

Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και απορρίπτει στο σύνολό της την αίτηση αναιρέσεως της EPSU.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ: Το Δικαστήριο μπορεί να επιληφθεί αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, κατά αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου. Καταρχήν, η άσκηση αναιρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εάν είναι παραδεκτή και βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση που η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς. Σε αντίθετη περίπτωση, αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεσμεύεται από την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582